

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_171-txt-shoot-idm671.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sandt er det at sige, at af Alt hvad som rører sig i Mandebryst, er den Hjemve som bygger derinde, underligst at nævne. Det mærke Alle, enddog Somme mer, og Somme mindre, at Sjælen ei er nu i sit rette Fædreneland; men det er mange Mænds Sæd at nedsænke sig i Bekymring for det Mangfoldige, og glemme det Ene. Det har den naadige Gud vel sørget for, at en sær og stærk Attraa, som nævnes Kierlighed, igen kan samle Sindet; men naar det sker, da stander Mennesket paa hint store Veiskel, og fra den Sti han kaarer sig af Hiertets Fylde, monne han sent eller aldrig komme tilbage. Den Man elsker, 2stander som et Speil, hvori Billedet af det Ypperste, som bæres Sjælen for, lader sig tilsyne. Er det nu saa, at Sjælen længes efter sit Ophav og Fædreneland, da tykkes det Himmelske at speile sig i den Elskede, og alt som Kiærligheden voxer, voxer og Længselen efter at skue Det Ansigt til Ansigt, som alt i Speilet indtager og kvæger os saa. Hvo som derimod ikke gerne sysler med Tanken om noget ypperligere end sig selv, han seer ei heller med Kiærlighedens Øie andet end sin egen Skygge, og jo stærkere han elsker, destomer fordybes og forhærdes han i den afgudiske Dyrkelse af sig selv, desto længere kommer Sind og Hjerte bort fra det Himmelske og Evige. Hvo som ikke saaledes med enfoldigt Øie vil giennemskue den jordiske Kærligheds Vilkaar, maa enten forgude eller forbande den, uden dog at kunne finde Rede i den Ligheds Adskillighed, der gennem dens Kendemærker i det Forbigangne og Nærværende lader sig tilsyne.